

Arrest

nr. 182 883 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 25 april 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 24 oktober 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:
“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.04.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, legt betrokkene volgende documenten voor :

- 'attestation de non-imposition à la TH-TSC' dd. 17.08.2015 en een attestation du revenu global impose au titre de l'année 2014 dd 17.08.2015 : beide attesten werden afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze attesten niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- 'attestation administrative' dd. 18.12.2015 waarin de pacha van de gemeente Tazla (Marokko) stelt dat betrokkene geen eigendommen heeft op het grondgebied van Tazla. Echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Tazla, of andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...). Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- bewijzen van geldstorting (rekeninguittreksels ING) vanaf 21.06.2013 tot februari 2016 aan betrokkene, in België

Het bewijs dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed, een verklaring op eer, vermeldt niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven. Het bewijs dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine, ontbreekt eveneens. De bewijzen van het overmaken van geld aan betrokkene, op zijn bankrekening, dateren van toen betrokkene reeds in België was. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door verschillende bevelen niet op te volgen en telkens weer nieuw procedures op te starten om het verblijf te bekomen waaruit keer op keer blijkt dat ze ongegrond zijn. Kortom, op basis van de voorgelegde bewijsstukken is helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende in het land van herkomst of origine, noch dat hij was aangewezen op de ondersteuning van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, waardoor hij als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige

kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. De uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij, zonder nabijheid van zijn ouders, zelfstandig een eigen gezins- en familieleven kan opbouwen in het land van herkomst of origine."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 40bis, §2, 3° en 40ter, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij voert de schending van voorgaande bepalingen en beginselen ook in een tweede middel aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 40 bis, § 2, 3° en artikel 40 ter §2 VW; schending;

Doordat de bestreden beslissing stelt:

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Het bewijs dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine, ontbreekt eveneens. De bewijzen van het overmaken van geld aan betrokkene, op zijn bankrekening, dateren van toen betrokkene reeds in België was. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door verschillende bevelen niet op te volgen en telkens weer nieuwe procedures op te starten om het verblijf te bekomen waaruit keer op keer blijkt dat ze ongegrond zijn. Kortom, op basis van de voorgelegde bewijsstukken is helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende in het land van herkomst of origine, waardoor hij als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd.

Terwijl,

Artikel 40bis, §2, eerste lid 3° van de vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn die te hunnen laste zijn.

De voorwaarde van het "ten laste zijn" wordt niet in de Belgische wet nader omschreven, noch in de Europese regelgeving. Wel heeft de rechtspraak, zowel Belgische als Europees, zich al meermaals gebogen over de voorwaarde van het "ten laste zijn", in onderscheiden contexten, die telkens bijzondere deelaspecten van het begrip "ten laste zijn" hebben verduidelijkt.

Verzoeker meent uit de rechtspraak te mogen afleiden dat de voorwaarde van het "ten laste zijn" doelt op een materiële/financiële afhankelijkheidsrelatie tussen de aanvrager van het verblijf en de Unieburger/Belg. In casu woont verzoeker in bij zijn Belgische vader op het adres te (...) en stort zijn Belgische vader reeds jaren leefgeld aan verzoeker (bewijzen worden voorgelegd van 2013 tot op het ogenblik van de aanvraag). Er is in casu sprake van een afhankelijkheidsrelatie.

Verweerder betwist deze actueel bestaande afhankelijkheidsrelatie niet, maar houdt ten onrechte voor dat betrokkene moet bewijzen dat hij reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine. Verweerder voegt daar nog aan toe dat betrokkene geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door verschillende bevelen niet op te volgen en telkens weer nieuwe procedures op te starten om het verblijf te bekomen waaruit keer op keer blijkt dat ze ongegrond zijn. Kortom, op basis van de voorgelegde bewijsstukken is helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende in het land van herkomst of origine, waardoor hij als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd.

Verzoeker betwist het temporeel standpunt van verweerder. Volgens verzoeker volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat de afhankelijkheidsrelatie temporeel moet beoordeeld worden op het ogenblik dat het verzoek tot verblijf wordt ingediend (HvJ, 9 januari 2007, C-1/05 Jia overweging 37, HvJ, 5 september 2012, C-83/11 Rahman overweging 35, HvJ, 16 januari 2014, C-423/12 Reyes overweging 30).

Verweerder dient na te gaan of verzoeker op het ogenblik van de aanvraag tot verblijf zich in een afhankelijkheidsrelatie bevond. Wanneer verzoeker zich op dat ogenblik in België bevindt en dus het verzoek tot verblijf in België wordt ingediend, volgt hier uit dat de afhankelijkheidsrelatie in België wordt uitgeoefend. In casu heeft verzoeker effectief zijn afhankelijkheidsrelatie bewezen over verschillende jaren heen (financiële stortingen van 2013-2016, inwoning), zij het uitgeoefend in België.

Verweerder kan niet rechtmatig voorhouden dat geen verblijfsrecht kan ontleen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door verschillende bevelen niet op te volgen en telkens weer nieuwe procedures op te starten om het verblijf te bekomen waaruit keer op keer blijkt dat ze ongegrond zijn.

Verder is verweerder onduidelijk door te suggereren dat de afhankelijkheid "reeds moest bestaan van in het land van herkomst". Het is voor verzoeker niet duidelijk of verweerder met deze overweging een bijkomende vereiste stelt aan de voorwaarde van het ten laste zijn stelt, ni. om de afhankelijkheidsrelatie temporeel te bewijzen naar het verleden toe, zonder beperking in de tijd. De beslissing is op dit punt formeel gebrekkig gemotiveerd. Alleszins acht verzoeker een eventuele vereiste van het bewijzen van de afhankelijkheidsrelatie naar het verleden toe zonder beperking in de tijd, onrechtmatig en kennelijk onredelijk. In casu verblijft verzoeker al 10 jaar in België. Hij kan geen bewijzen meer voorleggen van 10 jaar terug.

Zodat de bestreden beslissing blijf geeft van kennelijke onredelijkheid, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de artikelen 40 bis §2 3° en 40 ter § 2 VW.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 40 bis, § 2, 3° en artikel 40 ter §2 VW;

Doordat de bestreden beslissing stelt:

Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, legt betrokkene volgende documenten voor: Attestation de non-imposition à la TH-TSC dd. 17.08.2015 en een attestation du revenu global impose au titre de l'année 2014 dd. 17.08.2015 : beide attesten werden afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van zijn persoonlijke verklaringen, en wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze attesten niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Attestation administrative dd. 18.12.2015 waahn de pacha van de gemeente Tazla (Marokko) stelt dat betrokkene geen eigendommen heeft op het grondgebied van Tazla. Echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten het grondgebied van Tazla, of andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering...). Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Het bewijs dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed, een verklaring op eer, vermeldt niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven.

Terwijl, verzoeker met het oog op de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie officiële attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag tot verblijf onvermogen is in zijn land van herkomst en zodoende de materiële ondersteuning van zijn vader (financieel en materieel) effectief nodig heeft:

- Attest als bewijs dat verzoeker geen onroerend goed in Marokko heeft (stuk 4),
- Attest als bewijs dat verzoeker niet onderworpen is aan de belasting TH-TSC (stuk 2),
- Attest als bewijs dat verzoeker geen inkomsten in zijn land van herkomst heeft (stuk 3).

Ten onrechte voert verweerder aan dat de attesten van TH-TSC en van de inkomstenbelasting dd. 17.08.2015 geen waarde hebben omdat het verklaringen op eer betreffen en opgesteld zijn louter op basis van persoonlijke verklaringen (stukken 2 en 3).

Verzoeker werpt op dat het gaat om officiële attesten opgesteld door overheidsdiensten van Marokko. Uit deze attesten blijkt dat verzoeker geheel geen inkomsten heeft gegenereerd in Marokko in 2014 en 2015. Het is kennelijk onredelijk om dergelijke officiële attesten te verwerpen als verklaringen op eer zonder enige bewijswaarde. Minstens dienen deze officiële verklaringen te gelden tót bewijs van het tegendeel. Er ligt niet het minste bewijs van het tegendeel voor (stukken 2 en 3).

Verder zegt verweerder ten onrechte: het bewijs dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed, een verklaring op eer, vermeldt niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven.

Nochtans staat in het officieel attest van de inkomstenbelasting dd. 17.08.2015 duidelijk vermeld dat verzoeker geen inkomsten heeft van welke aard dan ook: revenus professionnels loyer d'agrément,

pensions FAR, revenus salariaux et assimilés, revenus et profits fonciers, revenus et profits de capitaux mobiliers, autres revenus. Over staat "geen" bij vermeld (stuk 3).

Tôt slot vermeldt de bestreden beslissing verkeerdelijk dat op het attest van de Pacha van Tahla, deze attesteert dat verzoeker geen onroerend goed in Tahla bezit, maar niets zegt over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Tazla (Tahla), terwijl het voorgelegde attest geen geografische beperking vermeldt (stuk 4).

De motivering van de bestreden beslissing geeft de indruk dat de voorgelegde bewijzen niet zorgvuldig onderzocht zijn en de bestreden beslissing bij gevolg blijk geeft van gebrekkige motivering, kennelijke onredelijkheid bij de beoordeling van de voorgelegde bewijzen.

Door te miskennen dat de officiële attesten afkomstig van de Marokkaanse overheid (Ministerie van Financiën en Minister van Binnenlandse Zaken) het onvermogen van verzoeker in zijn land van herkomst bewijzen schendt verweerder tevens de artikel 40 bis § 2 3° en 40 ter § 2 VW.

Zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoekende partij verstrekt in dit verband ook geen verdere, concrete toelichting die toelaat een miskennen van de formele motiveringsplicht of voormelde wetbepalingen vast te stellen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar middelen niet zozeer aangeeft van mening te zijn dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende is gemotiveerd, doch wel aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de beoordeling door het bestuur van haar aanvraag op grond van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De middelen dienen derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van voormelde wetsartikelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikelen 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund, en die verzoekende partij overigens ook geschonden acht.

2.5. Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische vader. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische vader.

Opdat kan worden aanvaard dat verzoekende partij ten laste is van haar Belgische vader dient het bewijs voor te liggen dat zij materieel wordt ondersteund door de Belgische ascendent die in België

verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dienaangaande kan worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest 'Jia', waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Er dient te worden nagegaan of er aldus sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid' (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007). Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43).

Ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) blijkt:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De verwerende partij heeft de door de verzoekende partij aangehaalde wetsbepalingen aldus niet geschonden door erop te wijzen dat verzoekende partij om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie dient aan te tonen tussen haarzelf en de referentiepersoon in haar land van herkomst. Door aldus te oordelen, heeft verweerder immers een interpretatie gegeven aan het begrip 'ten laste' dat in overeenstemming is met deze die aan dit begrip wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie dat aangaf dat "[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; zie ook: RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij geeft gelet op voorgaande aldus een verkeerde lezing van de voormelde arresten waar zij beweert dat hieruit blijkt dat het volstaat dat zij aantoonde dat zij voorafgaandelijk aan haar aanvraag afhankelijk is geweest van de referentiepersoon, wat zij zou bewezen hebben doordat dat zij samenwoont met de referentiepersoon en dat zij bewijzen van stortingen toen zij reeds in België was heeft overgemaakt. Immers blijkt uit voormelde arresten duidelijk dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid. Het feit dat verzoekende partij thans samenwoont met de referentiepersoon en tijdens haar verblijf in België geldsommen heeft ontvangen van deze referentiepersoon toont niet aan dat zij in de lidstaat van oorsprong of van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Er blijkt geenszins dat de verwerende partij een bijkomende voorwaarde zou toevoegen aan de wettelijke bepalingen inzake het ten laste zijn terzake.

2.6. Verzoekende partij wijst er voorts in haar tweede middel op dat zij officiële attesten heeft gevoegd waaruit blijkt dat zij onvermogen is in het herkomstland en dus de materiële ondersteuning van haar vader nodig heeft.

2.7. De attesten waarnaar de verzoekende partij verwijst strekken ertoe aan te tonen dat verzoekende partij geen eigendommen heeft in de streek waarvan zij afkomstig is, en aldaar niet onderworpen was aan het betalen van huisvestingsbelasting of belasting voor gemeenschappelijke diensten. Betreffende de attesten van 17 augustus 2015 stelt de verwerende partij dat deze attesten werden afgeleverd op vraag van verzoekende partij en op basis van haar persoonlijke verklaringen en om die reden bewijskracht missen daar ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Betreffende het attest van 18 december 2015 dat verzoekende partij in Tazla, Marokko geen eigendommen heeft, stelt verwerende partij dat dit attest niets zegt over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Tazla of over andere mogelijke bronnen van inkomsten (bv. uitkeringen, ...).

Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verweerder ten onrechte oordeelde dat de door verzoekende partij voorgelegde stukken van 17 augustus 2015 dat zij in haar herkomstland niet onderworpen was aan huisvestingsbelasting en aan belasting voor gemeenschappelijke diensten enkel werd opgesteld op basis van haar verklaringen en om deze reden geen bewijswaarde kan worden toegedicht, en dat ook de motivering inzake het attest van 18 december 2015 geen stand zou houden, blijkt niet dat dit afbreuk vermag te doen aan de vaststelling dat de voorgelegde stukken niet afdoende aantonen dat verzoekende partij in het verleden ten laste was van haar vader, dit is dat zij in haar land van herkomst was aangewezen op de financiële steun van haar vader in België teneinde in haar materiële behoeften te voorzien. De Raad kan zo enkel vaststellen dat verzoekende partij geenszins het gestelde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ontkent dat geen bewijzen voorliggen dat zij in haar land van herkomst reeds (financieel) werd ondersteund door haar vader in België, wat volstaat opdat verweerder in alle redelijkheid kon oordelen dat niet blijkt dat verzoekende partij in het verleden ten laste was van haar Belgische vader en op deze grond de aanvraag kon weigeren. Zelfs aangenomen dat verzoeker in 2014 – op een ogenblik dat zij bovendien reeds in België verbleef – niet was onderworpen aan huisvestingsbelasting en aan belasting voor gemeenschappelijke diensten en zij toen geen inkomen had in het herkomstland, kan de Raad enkel vaststellen dat dit gegeven op zich niet van aard is alsnog het bewijs te kunnen leveren dat verzoekende partij in het verleden, dus voor haar aankomst in het Rijk, ten laste is van haar vader. Aldus blijkt ook geenszins dat verzoekende partij een belang heeft bij haar kritiek gericht tegen de beoordeling van de voorgelegde attesten.

Aangezien verzoekende partij op onvoldoende wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, wat één van de cumulatieve voorwaarden tot verblijf is zoals voorzien in artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder besluit de aanvraag te weigeren op deze grond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verwerende partij op goede gronden vaststelt dat verzoekende partij in gebreke blijft om afdoende bewijs voor te leggen omtrent het ten laste zijn in het verleden van de referentiepersoon, kan niet worden afgeleid dat de verwerende partij op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt ook niet aangetoond.

Verzoekende partij heeft geen middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER